

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem
ve věci

žalobkyně: **F. K.**, narozená „X“, státní příslušnost Ruská federace,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2018, č. j. CPR-7565-2/ČJ-2018-930310-V243,

takto:

- I.** Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 15. 8. 2018, č. j. CPR-7565-2/ČJ-2018-930310-V243, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 26. 1. 2018, č. j. KRPU-246230-21/ČJ-2017-040026-SV, **se pro vadu řízení zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2018, č. j. CPR-7565-2/ČJ-2018-930310-V243, jímž bylo v řízení o jejím odvolání částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 26. 1. 2018, č. j. KRPU-246230-21/ČJ-2017-040026-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jeden rok od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobkyni dobu k vycestování z území České republiky do šedesáti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovil, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Změna provedená žalobou napadeným rozhodnutím spočívala ve zkrácení doby zákazu vstupu na území z jednoho roku na tři měsíce. Žalobkyně v žalobě současně navrhla, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí žalované stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 37 odst. 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále pak v rozporu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2, § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně namítala, že správní orgány nedostatečně zjistily skutečný stav věci a že zjistily pouze skutečnosti v neprospěch žalobkyně, nikoli i v její prospěch. Dále nebylo dbáno, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a aby byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně a jejího nezletilého syna. Žalobkyně popsala, že na území České republiky přicestovala na základě turistického víza v dubnu 2017 se svým nezletilým synem, jenž trpí vážným pohybovým onemocněním a nemůže chodit, a to za účelem jeho léčby v rehabilitačním centru Regresa v Teplicích. Syn byl následně vyšetřen u specialisty a dne 24. 5. 2017 byl operován ve Fakultní nemocnici v Motole. Z důvodu pooperačního stavu a nezbytného dokončení léčby bylo nutné podrobit se dlouhodobé rehabilitaci v Teplicích. O nutnosti operace a následné dlouhodobé rekonvalescenci syna žalobkyně v době přicestování nevěděla a jednala v jeho nejlepším zájmu na doporučení lékaře. Rovněž nesouhlasila s tvrzením, že pobyt na území za účelem léčení na základě krátkodobých víz je negativním jevem. Žalobkyně se necítila zátěží pro sociální systém, neboť veškerou léčbu syna i ostatní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

náklady hradila ze svých prostředků. Žalobkyně za pomoci odbornice Poradny pro integraci podala dne 10. 7. 2017 žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí o této žádosti bylo žalobkyni doručeno dne 5. 1. 2018, přičemž žalobkyně se domnívala, že podání předmětné žádosti ji opravňuje k pobytu na území až do vydání rozhodnutí. Podle žalobkyně nemělo být rozhodnuto v jejím případě o správním vyhoštění, neboť podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze takto rozhodnout, jestliže by byl důsledkem nepřiměřený zásah do rodinného

a soukromého života. S ohledem na nezletilé dítě mělo být přihlédnuto i k čl. 3 odst. 1 Úmluvy

o právech dítěte, podle kterého zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Na podporu svých tvrzení odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 Azs 174/2014.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla žalobu pro nedůvodnost zamítnout. Rovněž uvedla, že protiprávní jednání žalobkyně bylo řádně zjištěno, doloženo a dostatečně odůvodněno. Podle žalované nebylo zjištěno procesní pochybení, jež by mělo za následek nezákonnost řízení. K uplatněným námitkám žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí.

Správní spis

4. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobkyně přicestovala do České republiky se svým nezletilým synem, jenž trpí spastickou hemiplegickou mozkovou poruchou, dne 21. 4. 2017 na základě schengenského víza na 90 dní. Na doporučení lékaře byl syn žalobkyně dne 24. 5. 2017 operován, následně po operaci byla vzhledem k těžkému postižení dítěte doporučena dlouhodobá nepřerušovaná rehabilitace

v doprovodu dospělé osoby, již žalobkyně pro svého syna zajistila a zarezervovala do prosince 2018 v Dětském rehabilitačním stacionáři Krajské zdravotní, a. s. – Nemocnice Teplice, o. z. Veškeré náklady operace a rehabilitace hradila žalobkyně z vlastních prostředků.

Ze

zprávy

z ortopedického vyšetření ze dne 9. 11. 2017 vyplynulo, že rehabilitace by měla pokračovat minimálně dalších šest měsíců. Žalobkyně podala dne 10. 7. 2017 i za svého nezletilého syna žádost o vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, o němž bylo rozhodnuto dne 4. 11. 2017. Do protokolu o výsledku ze dne 8. 1. 2018 žalobkyně uvedla, že Českou republiku navštěvuje kvůli termálním pramenům, jež jsou vhodné pro rehabilitaci syna, pravidelně dvakrát až třikrát ročně, jelikož v Rusku podobné léčebné termální vody nejsou. Ani tentokrát neplánovala zdržet se na území déle, avšak na doporučení lékaře podstoupil syn operační zákrok, jenž vyžaduje dlouhodobou a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřetržitou rehabilitaci. V Rusku tato rehabilitace není možná, jelikož se tam nepraktikuje Vojtova technika.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním námitkám.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“
9. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
10. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
11. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Základní podmínka pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stanovená v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců tak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byla naplněna. Žalobkyně své námitky soustředila na otázku přiměřenosti zásahu způsobeného správním vyhoštěním do jejího soukromého nebo rodinného života.

12. Námitce žalobkyně týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobkyně soud nepřisvědčil. Žalobkyně v žalobě neuvedla, které konkrétní skutečnosti v její prospěch byly v předcházejícím správním řízení žalovanou a správním orgánem prvního stupně opomenuty. Soud tak nemůže přisvědčit námitce žalobkyně, že by žalovaná postupovala v rozporu s § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, poněvadž mu není známo, které konkrétní skutečnosti měly být ve správním řízení zjištěny a zjištěny nebyly. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by obsahoval pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobkyně, namátkou obsahuje lékařské zprávy nezletilého syna, jež svědčí ve prospěch žalobkyně. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž dostatečně odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu.
13. Soud naopak přisvědčil námitce žalobkyně týkající se nezohlednění všech okolností případu včetně možných dopadů správního vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života. Především je třeba si uvědomit, že žalobkyně přicestovala na území České republiky se svým nezletilým synem a jako jeho zákonná zástupkyně má povinnost o něj řádně pečovat. Za situace, kdy bylo v řízení zjištěno, že nezletilý syn žalobkyně podstoupil operační zákrok, po kterém musí následovat dlouhodobá nepřerušovaná rehabilitace v doprovodu dospělé osoby, bylo podle názoru soudu při rozhodování o správním vyhoštění žalobkyně nezbytné se zabývat zdravotním stavem jejího syna z hlediska naplnění podmínek § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
14. Úmluva o právech dítěte (publikovaná ve Sbírce zákonů pod č. 104/1991 Sb.), kterou je Česká republika vázána, totiž ve svém čl. 3 odst. 1 ukládá považovat za přední hledisko při jakékoli činnosti týkající se dětí zájem dítěte. V projednávané věci nepochybně existuje zájem dítěte (nezletilého syna žalobkyně) na tom, aby dokončil rehabilitaci, která mu byla doporučena a která by neměla být přerušována. Soud má za to, že správní orgány byly v projednávané věci povinny se s tímto zájmem nezletilého syna žalobkyně vypořádat, a to právě v rámci zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
15. Žalovaná si byla výše uvedených skutečností vědoma, jak je patrné ze strany 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak zohlednila je pouze v délce uložené doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil tento závěr: „Přestože pojem ‚nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života‘ obsažený v § 119a odst. 2 zákona (...) o pobytu cizinců (...) patří do kategorie neurčitých právních pojmů, naplnění obsahu tohoto pojmu s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který právní norma předvídá. Dojde-li proto správní orgán k závěru, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do práva na respektování rodinného a soukromého života cizince, nemá žádný prostor pro úvahu, jak dále postupovat, a je povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. Uložení správního vyhoštění proto nespadá do rámce správního uvážení.“ Pokud by tedy žalovaná Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v projednávané věci shledala, že zájem nezletilého syna žalobkyně na dokončení rehabilitace za účelem dosažení kýženého zlepšení jeho zdravotního stavu je natolik významný, že případné správní vyhoštění žalobkyně, na níž je její syn závislý, by znamenalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, nesměla by podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně.

16. Posouzení uvedené právní otázky je tedy naprosto zásadní pro závěr, zda lze žalobkyni vyhostit, či nikoli. Žalovaná se však předmětnou právní otázkou nezabývala, byť žalobkyně již ve správním řízení poukazovala na zdravotní stav svého syna, nutnost dokončení rehabilitace a požadavek na přiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů.
17. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalované pro vadu řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkanými nedostatky bylo stiženo i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se rovněž předmětnou otázkou nezabýval, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. v zájmu zachování dvojinstančnosti a možnosti obrany v režimu správního řízení zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
18. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 6 800 Kč. Náhrada se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém

rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. listopadu 2018

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)